

ਅਤੇ ਦਸਵੀਂ ਦੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਵਿੱਚ ਉਸ ਉਮਰ ਨੂੰ ਦਰੁਸਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲੀਬਤ ਸੀ। ਉਥੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਦਸਵੀਂ ਦੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਵਿੱਚ 1916 ਦੀ ਬਜਾਏ 1910 ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸੇਵਾ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਦੱਸੀ ਗਈ ਉਮਰ ਦਸਵੀਂ ਦੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਉਮਰ ਦੀ ਸੋਧ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀ ਬਾਵਾ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਜੁਆਇਨ ਕਰਨ ਦੇ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੇਵਾ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਦੀ ਦਰੁਸਤੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕੇ। ਉਸ ਨੇ ਦਸਵੀਂ ਦੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਵਿੱਚ ਉਮਰ 2 ਠੀਕ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣੀ ਸੀ। 'ਤੇ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੇ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਖੁਦ ਆਪਣੀ ਜਨਮ ਮਿਤੀ 1 ਜਨਵਰੀ, 1912 ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਮਰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਜਾਰੀ ਰਹੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੇ 9 ਦਸੰਬਰ, 1966 ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਸੋਧ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਸ ਦਾ ਵਿਵੇਕ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਬਹੁਤ ਲੰਮਾ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਸੇਵਾ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਉਮਰ ਉਸ ਦੇ ਮੈਟ੍ਰਿਕ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਇੰਨੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਟੇਕ ਚੰਦ, ਜੇ. ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਵਿਦਵਤਾ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਦਫਤਰ ਦੇ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਦੇ ਨੋਟ ਵਿੱਚ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਕਾਰਨ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਿੱਖਿਅਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਸ. ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਏ।

(8) ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਰਿੱਟ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ, whi ch ਨੂੰ ਖਰਚਿਆਂ ਸਮੇਤ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਵਕੀਲ ਦੀ ਫੀਸ ਰਪਏ ਹੈ। 100.

RNM

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।
ਕੰਚਨ

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਡੀਕੇ ਮਹਾਜਨ ਅਤੇ ਐਸਐਸ ਸੰਧਾਵਾਲੀਆ ਜੇ.ਜੇ.

ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਪੰਜਾਬ, ਜੰਮੂ ਅਤੇ ਕਸ਼ਮੀਰ
ਅਤੇ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼, ਪਟਿਆਲਾ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

M/s ਰਾਮ ਲਾਲ-ਮਨਸੁਖ ਰਾਏ। ਰੇਵਾੜੀ, - ਜਵਾਬਦਾਰ।

1966 ਦਾ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਸੰਦਰਭ ਨੰ. 30।

ਫਰਵਰੀ 25, 1970

ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ (1922 ਦਾ XI) — ਸੈਕਸ਼ਨ 25(3), 25(4) ਅਤੇ 30— ਧਾਰਾ 25(3) ਜਾਂ 25(4) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ — ਧਾਰਾ 30 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਜਿਹੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਅਪੀਲ— ਕੀ ਸਾਂਭਣਯੋਗ

ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਪੰਜਾਬ, ਜੰਮੂ ਅਤੇ ਕਸ਼ਮੀਰ ਅਤੇ
ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼, ਪਟਿਆਲਾ ਬਨਾਮ ਮੈਸਰਜ਼. ਰਾਮ ਲਾਲ-ਮਨਸੁਖ ਰਾਏ ਰੇਵਾੜੀ
(ਸੰਧਾਵਾਲੀਆ, ਜੇ.)

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਦਰੂਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਜੀਵ ਹੈ। ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1922 ਦੀ ਧਾਰਾ 30, ਧਾਰਾ 25(2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਪਰ ਧਾਰਾ 25(3) ਜਾਂ ਧਾਰਾ 25(4) ਦੇ ਅਧੀਨ ਦਿੱਤੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਅਪੀਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੁਆਰਾ, ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨਿਕ ਇਰਾਦਾ ਧਾਰਾ 25 ਦੀਆਂ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (3) ਅਤੇ (4) ਅਧੀਨ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਕੋਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਪੀਲਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਧਾਰਾ 30 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਧਾਰਾਂ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 25(3) ਜਾਂ 25(4) ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਆਦੇਸ਼ ਧਾਰਾ 30 ਅਧੀਨ ਅਪੀਲਯੋਗ ਨਹੀਂ। (ਪੈਰਾ 5)

ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1922 ਦੀ ਧਾਰਾ 66(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਵਾਲਾ, ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ, ਦਿੱਲੀ ਬੈਂਚ, 'ਸੀ' ਦੁਆਰਾ 21 ਮਈ, 1965 ਦੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਸਵਾਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ, ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲ 1943-44 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ 1964-65 ਦੇ ITA ਨੰਬਰ 4439 ਵਿੱਚ :-

“ਕੀ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੀ ਅਪੀਲ ਅਸਿਸਟੈਂਟ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਅਪੀਲ - ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1922 ਦੀ ਧਾਰਾ 30 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨਣਯੋਗ ਸੀ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ਬੀ.ਐੱਸ.ਜੀ ਉਪਟਾ, ਅਤੇ ਡੀ.ਐੱਨ. ਏ ਵੈਸਥੀ, ਇੱਕ ਵਕੀਲ।

ਨਿਮੋ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ: -

ਐਸ ਅੰਧਾਵਾਲੀਆ, ਜੇ.- ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ, ਦਿੱਲੀ ਬੈਂਚ 'ਸੀ' ਨੇ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1922 ਦੀ ਧਾਰਾ 66(1) ਅਧੀਨ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ: -

"ਕੀ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਅਤੇ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲੀ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੀ ਅਪੀਲ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1922 ਦੀ ਧਾਰਾ 30 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਾਪ ¹ ਅਯੋਗ ਸੀ।"

(2) ਪਰਿਵਾਰ 1942-43 ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲ ਤੱਕ ਸੀ! ਉਪਰੋਕਤ ਸਵਾਲ 1943-44 ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਜੋ ਸਬੰਧਿਤ ਲੇਖਾ ਸਾਲ 9 ਨਵੰਬਰ, 1942 (ਕਾਰਤਿਕ ਸੁਦੀ 1, 1999 ਬਿ. ਦੇ ਬਰਾਬਰ) ਨੂੰ ਖਤਮ ਹੋਇਆ ਸੀ। 9 ਨਵੰਬਰ, 1942 ਨੂੰ HUF ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 25A ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 21 ਜਨਵਰੀ, 1945 ਨੂੰ ਧਾਰਾ 25 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਰਾਹੀਂ ਵੰਡ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਵਿਘਨ ਨੂੰ 9 ਨਵੰਬਰ, 1942 ਤੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ 10 ਨਵੰਬਰ, 1942 ਤੋਂ, ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਅਤੇ ਸਾਲ 1943-44 ਲਈ ਮੁਲਾਂਕਣ ਲਈ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਭਾਈਵਾਲੀ ਫਰਮ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। 28 ਅਗਸਤ,

1943 ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਇਕਾਈ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ 4 ਅਕਤੂਬਰ, 1943 ਨੂੰ ਅਪੀਲੀ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(3) ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮਾਮਲਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਾ ਤਾਂ ਵਿਭਾਗ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨੇ 20 ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਐਚਯੂਐਫ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਉਤਰਾਧਿਕਾਰ 'ਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 25(4) ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਜਾਂ ਹੋਰ ਰਾਹਤ ਦਾ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਪੀਲੀ ਅਸਿਸਟੈਂਟ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਕੋਲ, ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੇ ਧਾਰਾ 25(4) ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 25(3) ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਕਲਪਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਪਰੋਕਤ ਉਪਬੰਧ ਅਧੀਨ ਰਾਹਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ 5 ਜੁਲਾਈ, 1963 ਨੂੰ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਫਿਰ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੇ ਅਪੀਲੀ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 30 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਧਾਰਾ 25(4) ਦੇ ਤਹਿਤ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਦੀ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 23 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅੰਤਮ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤੀ ਗਈ ਆਮਦਨੀ ਦੀ ਰਕਮ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 30 ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਯੋਗ ਸੀ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲੀ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੀ ਅਪੀਲ ਅਤੇ ਯੋਗਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਉਸੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰੋ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਸਵਾਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਉੱਠਿਆ ਹੈ। ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸ੍ਰੀ ਬੀ.ਐਸ.ਗੁਪਤਾ ਨੇ ਅਪੀਲੀ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਤਰਕ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਅਤੇ ਸ਼ਲਾਘਾ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ *ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਮਦਰਾਸ ਬਨਾਮ ਅਰੁਣਾਚਲਮ ਚੇਤਿਆਰ* (1) 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ *ਰਾਮਾਸਵਾਮੀ ਚੇਤਿਆਰ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ* (2)।

(4) ਅਸੀਂ ਮਾਲੀਏ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਠਾਏ ਗਏ ਵਿਵਾਦ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਹਿਸ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ 1922 ਦੀ ਧਾਰਾ 30 ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ 'ਤੇ ਬਦਲਦੀ ਹੈ, ਸੰਦਰਭ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਲਈ ਅਸੀਂ ਇਸਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਸੈੱਟ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ: -

“ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲਾਂ। ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤੀ ਆਮਦਨੀ ਦੀ ਮਾਤਰਾ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਵੀ ਮੁਲਾਂਕਣ

- (1) (1953) 23 ਆਈ.ਟੀ.ਆਰ. 180. ~
- (2) (1956) 30 ਆਈ.ਟੀ.ਆਰ. 281.

ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਪੰਜਾਬ, ਜੰਮੂ ਅਤੇ ਕਸ਼ਮੀਰ ਅਤੇ
ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼, ਪਟਿਆਲਾ ਬਨਾਮ ਮੈਸਰਜ਼. ਰਾਮ ਲਾਲ-ਮਨਸੂਖ ਰਾਏ ਰੇਵਾੜੀ
(ਸੰਧਾਵਾਲੀਆ, ਜੇ.)

ataA*^tedtettiU^MM>IMM«>^MU^Ma>^«lhMM»^—Mi^>»^

23 ਜਾਂ ਧਾਰਾ 27, ਜਾਂ ਧਾਰਾ 24 ਦੇ ਅਧੀਨ ਗਣਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਘਾਟੇ ਦੀ ਰਕਮ ਜਾਂ ਧਾਰਾ 23 ਜਾਂ ਧਾਰਾ 27 ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਟੈਕਸ ਦੀ ਰਕਮ, ਜਾਂ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਆਪਣੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਆਮਦਨ

ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰਨਾ। ਧਾਰਾ 23 ਦੀ ਉਪ
 ਧਾਰਾ (4) ਅਧੀਨ ਫਰਮ ਦੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਜਾਂ * * * * *
 * * * * *
 ਜਾਂ ਧਾਰਾ 25 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਜਾਂ ਧਾਰਾ 25 ਦੇ ਜਾਂ ਧਾਰਾ 26 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ
 ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਆਦੇਸ਼ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰਨਾ * * * * *

(5) ਹੁਣ ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੈਅ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਦਰੂਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਜੀਵ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਦਾਇਰਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 30 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੀਮਤ ਹੈ। ਖਾਸ ਮਹੱਤਵ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਧਾਰਾ 25(2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਧਾਰਾ 25(3) ਜਾਂ ਧਾਰਾ 25 (4) ਅਧੀਨ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਅਪੀਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।), ਐਕਟ ਦੇ. ਭਾਵ ਦੁਆਰਾ, ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨਿਕ ਇਰਾਦਾ ਧਾਰਾ 25 ਦੀਆਂ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (3) ਅਤੇ (4) ਅਧੀਨ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 30 ਦੇ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਵਿਸਤਾਰ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਪੀਲੀ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਯੋਗ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਉਕਤ ਅਥਾਰਟੀ ਕੋਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਪੀਲਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਜੋ ਧਾਰਾ 30 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਧਾਰਾਂ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਸੈਕਸ਼ਨ 30 ਧਾਰਾ 25(3) ਜਾਂ ਅਧੀਨ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 25(4) ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਉਲਝਣ ਦੇ ਰਾਹ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

(6) ਫਿਰ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕੋਣ ਤੋਂ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਲ 1943-44 ਲਈ ਨਵੀਂ ਫਰਮ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਜੋ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲ ਹੈ, 28 ਅਗਸਤ, 1943 ਦੇ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਮੰਗ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 25 (4) ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕੋਈ ਰਾਹਤ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਅਜਿਹੇ ਡਿਮਾਂਡ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੇ 30 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਅੰਦੋਲਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਨੂੰ ਮੁਲਾਂਕਣ

ਅਪੀਲ ਅਸਿਸਟੈਂਟ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਜਿਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ 4 ਅਕਤੂਬਰ 1943 ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਧਾਰਾ 25(4) ਅਧੀਨ ਰਾਹਤ ਨਾ ਦੇਣ ਦਾ ਮਸਲਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪੀਲੀ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅੱਗੇ ਉਠਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਗਭਗ 20 ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ, ਧਾਰਾ 25(4) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਕਿ 5 ਜੁਲਾਈ, 1963 ਨੂੰ ਧਾਰਾ 25(4) ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਆਮਦਨ-ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦਾ ਆਦੇਸ਼, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਮਦਨ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਹੈ। ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲ 1943-44। 23 ਦੇ ਅਧੀਨ

ਇਹ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 28 ਅਗਸਤ, 1943 ਦੇ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਫਸਰ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਸਿੱਟਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੋ ਕਿ 4 ਅਕਤੂਬਰ, 1943 ਦੇ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅੰਤਮ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਸਾਡਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ 5 ਜੁਲਾਈ, 1963 ਦੇ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(7) ਆਰ ਰਾਮਾਸਵਾਮੀਤਚੇਤ ਕੇਸ (2) ਵਿੱਚ, ਤੱਥ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਸਮਾਨ ਸਨ। ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ HUF ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੰਡ ਸੀ ਅਤੇ HUF ਦੀ 13 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1940 ਤੋਂ 30 ਮਾਰਚ, 1941 ਤੱਕ ਦੀ ਆਮਦਨ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ 24 ਮਾਰਚ, 1942 ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਛੇ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਅਗਸਤ, 1948 ਵਿੱਚ, ਵਿਘਨ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ HUF ਦੇ ਪਿਤਾ (ਇੱਕ ਮੈਂਬਰ) ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 25(4) ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਹਤ ਲਈ ਆਮਦਨ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸੰਯੁਕਤ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਆਮਦਨ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਆਮਦਨ ਕਰ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1918। 'ਤੇ, ਉਸਨੇ ਉਸੇ ਰਾਹਤ ਲਈ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਅੱਗੇ ਨਿਯਮਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਕਿ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਪੀਲ ਵੀ ਅਸਫਲ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਅਰੁਣਾਚਲਮ ਚੇਤਿਆਰ ਦੇ ਕੇਸ (1) 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਬਣਾਏ ਜਾਣ ਦੇ ਸੰਦਰਭ 'ਤੇ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ: -

“ਸੈਕਸ਼ਨ 25(4) ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਲਾਭ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਉਸ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਲਾਭ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਮੁਲਾਂਕਣ - ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ 2*5(4) ਦੀ ਉਚਿਤ ਵਿਆਖਿਆ ਜਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਉਸ ਬਿੰਦੂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਣਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਤੱਕ। ਪਰ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਰਾਮਾਸਵਾਮੀ ਚੇਤਿਆਰ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਈਜਾ ਰਾਮ ਆਦਿ ਵਾਈ. ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਆਦਿ (ਨਰੂਲਾ, ਜੇ.)

ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੁਕਮ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 30 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਪੀਲੀ ਅਸਿਸਟੈਂਟ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਵਿਚ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਅਸੀਂ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਵਿੱਚ, ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦੇਵਾਂਗੇ।

ਕੇ.ਐਸ.ਕੇ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ

I.L.R. Punjab and Haryana

(1972) 1

ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।
ਕੰਚਨ

ਪੱਤਰ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ।

ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਸੀ.ਜੇ. ਅਤੇ ਆਰ.ਐਸ. ਨਰੂਲਾ, ਜੇ.

ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦਾ ਰਾਜ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰ. 283 ਆਫ 1969।

ਫਰਵਰੀ 26, 1970

ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ (1956 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰ XLVII ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ 1894 ਦਾ I) — ਧਾਰਾ 3(c) 4, 6, 7 ਅਤੇ 17 — ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨ ਲਈ ਵੈਧ ਘੋਸ਼ਣਾ — ਦੀਆਂ ਪੂਰਵ-ਲੋੜਾਂ — ਦੱਸੀ ਗਈ — ਰਾਜ—ਕੀ ਕਿਸੇ ਨਿਆਂਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਐਕਵਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਨਾ ਤਾਂ ਕੰਪਨੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ—ਕਿਸੇ ਕੰਪਨੀ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਐਕਵਾਇਰ ਕਰਨਾ ਜਦੋਂ ਜਨਤਕ ਫੰਡਾਂ ਤੋਂ ਅਦਾਇਗੀ ਯੋਗ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦਾ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ—ਭਾਗ VII ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ—ਕੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ— ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਦੇ ਤਹਿਤ ਘੋਸ਼ਣਾ - ਕੀ ਨਿਰਣਾਇਕ - ਰਹਿੰਦ-ਖੂੰਹਦ ਜਾਂ ਕਾਸ਼ਤਯੋਗ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈਣਾ - ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਫੈਸਲਾ - ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ - ਕੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ - ਭਾਰਤੀ ਖੁਰਾਕ ਨਿਗਮ - ਕੀ ਇੱਕ "ਕੰਪਨੀ", ਅਰਥ ਦੇ ਅੰਦਰ ਧਾਰਾ 3(ਈ) ਜਾਂ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਭਾਗ ਦੀ - ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ (1950) - ਆਰਟੀਕਲ 226 - ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ - ਰਿਟ-ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਆਚਰਣ - ਕੀ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ - ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ

ਸਾਹਮਣੇ ਉਠਾਏ ਗਏ ਵਿਹਾਰ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ - ਅਜਿਹੇ ਇਤਰਾਜ਼ -ਕੀ ਪੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ—ਸ਼ਬਦ ਅਤੇ ਵਾਕਾਂਸ਼—ਖੇਤੀਯੋਗ ਜ਼ਮੀਨ—ਦਾ ਅਰਥ ਉਠਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਜਾਂ 6 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਵੈਧ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਲੋੜ ਹੋਵੇ, ਭਾਵ, ਜਦੋਂ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ ਪੂਰਾ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਜਨਤਾ ਤੋਂ ਅਦਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਮਾਲੀਆ ਜਾਂ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਜਾਂ ਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਕੁਝ ਫੰਡ। ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ "ਕੰਪਨੀ" ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਆਵਜ਼ਾ, ਇਸ ਲਈ, ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਨਤਕ ਮਾਲੀਏ ਜਾਂ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਜਾਂ ਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਫੰਡ ਵਿੱਚੋਂ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਐਕਵਾਇਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਮਕਸਦ ਲਈ. ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ .